

Kamarádky z Letné
Helena a Klaudie

VELKÉ HOLKY A SEX

PRÁH

Kamarádky z Letné
Helena a Klaudie

VELKÉ HOLKY A SEX

PRÁH

Copyright © Helena a Klauďie, 2011
Copyright © Práh, 2011
Fotografie na obálce © Michal Linhart, 2011
ISBN 978-80-7252-351-1

Helena, 39 let

Rozvedená matka dvou dětí, které jí přerůstají přes hlavu. Děsí ji nadcházející čtyřicítka, a tak se snaží užít si života, dokud to jde. Miluje snídaně do postele, svoji práci a sex.

Klaudie, 34 let

Svobodná, někdy až moc. Perfekcionistka, která chce všechno – skvělou práci, partnera i děti. Jenže s nikým dlouho nevydrží. Dokud nepotká jednoho, který se zpočátku vůbec, ale vůbec nezdá perfektní... Miluje čerstvý chleba s máslem, svoji práci a sex.

Tato kniha vznikla na základě sloupků,
které vycházely od léta 2009
v sobotní příloze Lidových novin Relax.

PROLOG

Je nám jasné, že pseudonym na titulní straně knihy vzbudí zvědavost. Kdo ty ženské jsou? A jsou to vůbec ženské? Přesně takové reakce totiž chodily do redakce Lidových novin, když jsme v nich začaly uveřejňovat své sloupky. Lidé – tedy vlastně výhradně muži – nemohli uvěřit, že takhle by mohly uvažovat ženy. Tak cynicky jako muži. Očekávali, že sloupky, které píšou dvě ženy, se budou hemžit romantickými příběhy, budou se v nich vyskytovat slzy, dojemná shledání a hlavně Pan Božský. Že příběhy se budou vinout kolem osy lásky a zdárně dospějí do šťastného konce. Očekávali Červenou knihovnu. Jenže k té má život většiny žen hodně daleko.

Tahle kniha není pro ženy, které si chtějí poplakat, ani pro muže, pro něž je žena něžná květinka, kterou pěstují ve svém skleníku a předpokládají, že prudký sluneční svit nebo poryvy větru by nenesla. Helena s Kladií ve skleníku nežijí a ani žít nechtějí. Jejich život připomíná spíš džungli, skrz niž se prosekávají. Občas bloudí v kruhu, občas se vracejí tam, odkud přišly, a občas se vydají zkratkou, která je nakonec delší než původní cesta.

Kludie má za sebou několik vztahů, z nichž nejbliž svatbě byl hned ten první, pětiletý. Jakmile ale tehdy začala svatba reálně hrozit, vycouvala z něj. Teď je jí 34 a vdávala by se docela ráda – jenže není za koho. Hodně cestuje, o víkendů se domů vrací nad ránem a donedávna jí připadalo, že takhle žijí všichni kolem ní. Jenže její kamarádky, a dokonce už i kamarádi, se kterými chodila na tahy a cestovala, se postupně vdaly, muži se oženili a jeden po druhém začali plodit děti. Její svět jako by přestával existovat a ona si uvědomila, že za chvíli bude už úplně poslední.

Helena je, jak se říká, šťastně rozvedená. Má dvě pubertální děti, které ji drží stále ve střehu, a několik příležitostných milenců, kteří ji zase udržují ve vynikající fyzické a psychické kondici. Tvrdí, že tak

jí to vyhovuje a žádného chlapa už si do domácnosti nastěhovat nechce. Leda by to byl pilot letadla, co by byl pořád pryč a vozil jí z ciziny drahé dárky. Klaudie o její dobrovolné samotě silně pochybuje.

Co máme společné? Kromě prsou jedniček především práci. Obě se živíme psaním do novin – v jedněch jsme se také seznámily – a obě nás to baví (Helena trvá na tom, abychom sem napsaly, že daleko víc ji baví jíst dobré jídlo, chodit na masáže a nechat se rozmazlovat). Muži jsou pro nás nevyčerpatelným zdrojem potěšení a studia.

Když nás na jaře 2009 oslovila redakce Lidových novin, abychom psaly blog o sexu a vztazích, neváhaly jsme ani chvíli. Sex ve městě se totiž neodehrává jen na Manhattanu, ale i v Praze. A tak vznikl náš sloupek s hvězdičkou. Jenže novinový papír leccos nesnese, a navíc se na něj všechno nevejde, a tak bylo jasné, že časem musí vzniknout kniha...

Hodinový hotel

Klaudie o sexshopech a o hranicích normality

Máme takový rituál. Každý čtvrtek v podvečer se s Helenou scházíme – minulý týden mě vytáhla na in-liny do Letenských sadů. Když jsme si nasazovaly brusle, zeptala jsem se Heleny, co je nového. „Tomu nebudeš věřit. Poprvé v životě jsem se milovala v hodinovém hotelu.“

Cože? Od Heleny jsem zvyklá na ledacos, ale tohle jsem nečekala. „Nediv se, Viktorie s Oliverem vysedávají celé večery doma u počítače, copak já si tam můžu někoho přivést?“ hájila se. To má pravdu. S manželem Petrem se rozvedla už přede dvěma lety a od té doby se její volný čas smrškl na minimum. Děti zkrátka nevymažeš. Ale hodinový hotel? Není to už trochu moc? Přesto mě detaily zajímaly: hlavně s kým a taky kde – nevšimla jsem si, že by v Praze byly někde cedule s nápisem Hodinový hotel... Helena moji zvědavost utišila.

„Byli jsme tam s Lukášem.“

Lukáše Helena poznala při práci – dělala s ním rozhovor do nějakého článku. Byla jsem tehdy u toho a okamžitě mi bylo jasné, že ti dva se dají dohromady. Byl to holohlavý hromotluk se sebevědomím, které by mohl rozdávat. Gesta, kterými si objednával a pak platil, byla rozhodná: tenhle chlap nebyl zvyklý prohrávat. Moje tušení bylo správné: pět minut poté, co se Helena s Lukášem rozloučila, jí přišla esemeska: Velmi hezká předehra k naší spolupráci. „Spolupracovat“ začali do dvou týdnů.

„Zavolal mi a řekl, že se sejdeme za hodinu na Kulatáku. Čekala jsem, že skočíme na drink do baru, jenže on mě popadl za ruku a někam mě vedl. Párkrát jsme zabočili a stáli jsme před vchodem, nad kterým visela cedule Milenecký azyl.“

„Cos dělala? Šla jsi tam?“ vyděsila jsem se. Sama obcházím ob-
loukem dokonce i sexshopy – představa, že mě kolega potká před
výlohou s nápisem Erotic City, patří k mým nočním můrám. Natož
pak hodinový hotel!

Helena moje strachy evidentně nesdílí. Naopak. Odbyla mě
s tím, že jsem moc ustrašená, a s gustem mi vylíčila, jak to v ta-
kovém hotelu chodí. Tak předně nedoporučuje se chodit bez před-
chozího objednání. Musí se tam předem zavolat a rezervovat pokoj
(stačí na křestní jméno). Mohlo by se vám jinak stát, že tam ne-
bude místo, tedy vlastně postel. Tyhle hotely jsou totiž dost popu-
lární, obzvláště o polední pauze nebo po páté odpolední, kdy končí
práce. A ačkoli se to nezdá, Praha je jich plná. Platí se předem. „Na
hodinu to stálo pětistovku, jenže se ukázalo, že tam neberou karty,
a Lukáš u sebe neměl peníze! Takže jsem svůj první hodinový hotel
musela nakonec zaplatit sama,“ smála se Helena. Pořád čekám na
ty pikantní detaily. A Helena nezklame: „Na zdi byl pověšený plakát
s tygrem a v rádiu, které jsme nedokázali vypnout, hrály odrhovač-
ky z Evropy 2.“ A pokračuje: „Myslíš si, že se dá milovat na vodní
posteli?“ mrkla na mě a hned si odpověděla: „Nedá. Je to příšerný.
Šplouchá to, studí to, a jakmile se jednou propadneš, tak už v tom
dolíku zůstaneš.“

Ta představa mě rozesmála. Ale stejně mi vrtalo hlavou: nepři-
padala si Helena trochu divně? Obzvláště poté, co mi vylíčila, že v poko-
ji byla i pouta, biče a další propriety, které si člověk obvykle spojuje
s veřejným domem. Dokázala se v takovém prostředí vzrušit? Nepři-
padalo jí to směšné? Já bych se asi prostě začala smát.

Milování v hodinovém hotelu je na mě už trochu moc. I když...
kdo ví? Je těžké říct, kde je hranice normality. Je normální milování
v posteli, ale v parku už ne? Když mě někdo pozve na romantický
víkend do Chateau Mcely, tak se to považuje za hoch nóbl, ale kdy-
byste někomu řekli, že jste byli v hodinovém hotelu, tak se na vás
bude dívat jako na úchyla. Kdo určuje, co je morální a co amorální?

Helena to neřeší. Bere to jako zábavu. Navíc sex s o sedm let mladším Lukášem byl prý božský.

Někdy jí ten její přístup závidím. Protože i když mi představa milování v hodinovém hotelu připadá trochu ujetá, musím přiznat, že mě zároveň i dost vzrušuje. A v tom je možná právě půvab takovýchto míst: není to jen střecha nad hlavou pro dvojice, které se nemají kde pomilovat, ale samy zároveň fungují jako afrodiziakum.

Tedy pokud se nezačnete smát.

Láska prochází zubním kartáčkem

Klaudie o návštěvě gynekologie, která jí otevřela oči

Životní zlomy někdy přicházejí v tu nejbizarnější chvíli. Mně se to stalo na gynekologickém křesle.

„Všechno je v pořádku. Nějaké otázky?“ zeptala se mě lékařka.

„Chtěla bych předepsat antikoncepci.“

„Antikoncepci? Ve čtyřiatřiceti? Jste si jistá?“

Až dosud jsem byla.

„Víte, vám se asi zdá, že máte na všechno dost času. Ale až budete chtít dítě, může být pozdě. Ne že by medicína dneska už nedokázala divy – ona umí dostat dítě i z padesátic. Ale zkuste si představit matku v přechodu a dceru v pubertě. To vám totiž reálně hrozí, když budete otálet.“

Jinými slovy: jsem stará.

Prášky mi nakonec samozřejmě předepsala, ale mně začal v hlavě hlodat červíček pochybností. Nemá ona pravdu? Jenže gynekoložce jsem nemohla svěřit jednu zásadní věc: proti dítěti nic nemám, ale jaksi nevím, s kým si ho mám pořídit. Mužů se kolem mě pohybuje víc, ale ani jeden nemá všechno, co by měl můj budoucí manžel a otec mých dětí mít. Chci, aby byl dobrý milenec, ale zároveň aby mi byl věrný. Aby byl úspěšný v práci, ale našel si čas i na rodinu. Aby rozuměl ženám, ale nebyl zženštilý. Jinými slovy: hledám neexistujícího muže. Možná bych měla začít uvažovat spíš opačným směrem: co z toho můžu oželeť? Sexuální nirvánu, nebo věrnost? Peníze a prestiž, nebo víkendy s rodinou? Pochopení a duševní souznění, nebo mužnost a respekt? Je to začarovaný kruh.

Myšlenky tohoto druhu spolehlivě zaženou jenom dvě činnosti: práce a sex. Vzala jsem to popořádku. Za dvě hodiny po návratu od gynekoložky jsem vyřídila všechny e-maily, co se mi nakupily za

poslední týden. Pak jsem vyrazila do Billy na Letenském náměstí a koupila jahody a růžové víno. Dneska večer má totiž přijít David. Kamarád do postele, nejlepší milenec na světě: Většinou to probíhalo tak, že mi napsal, co děláš, princezno, já jsem odpověděla, že se zrovna dívám na film, a on napsal, že za půl hodiny je u mě. Přesně za třicet minut klepal na dveře, v jedné ruce lahev vína, ve druhé kytku. Pak už to ale pokaždé bylo jiné. Jednou dlouhá předehra, ve které hrály roli kostky ledu a med (klišé, vysmála se mi Helena, když to slyšela), podruhé šel rovnou na věc a udělal mi to na okenním parapetu. Potřetí jsme šli na večeri a pak se milovali pod skálou na Proseku. Po sexu nevyžadoval teplou večeri a bezduché klábosení o tom, co u něj v práci a co u mě v práci. Měla jsem ho ráda, protože jsem s ním byla princezna. Dělal mi rytíře, chtěl si mě vzít a mít se mnou kupu dětí, nosil mě na rukou, ale – co bylo hlavní – nenaléhal a ne-do-pro-šo-val se. Nechtěl u mě spát a snídat. Prostě přijel, pomiloval mě a odjel. Ideální věc pro dobu, kdy se nehodláte vázat a chcete si jen užívat. Dokonale pochopil svou roli muže pro potěšení a tu plnil. Až dosud.

„A co kdybych tady dneska přespal?“ pronesl, když bylo po všem. „Nerad bych, aby mě chytily policajti...“ Spadla mi čelist. Sakra! Tohle ještě nikdy neudělal. Neměla jsem mu to víno nalévat. „Ale vždyť tady nemáš ani kartáček,“ zadoufala jsem. Opravdu netoužím po usínání v těsném objetí, chrápání do ucha a po tom, aby mě ráno viděl neučesanou a nenalíčenou. A to ani nemluvím o fyzických projevech, které jsou z mého panelového záchodu slyšet až na balkoně.

„Ale mám! Já jsem s tím tak trochu počítal,“ odpověděl David a vítězoslavně vyndal z tašky kartáček. „Říkal jsem si, že bychom náš vztah mohli upgradovat,“ dodal lišácky. No to zrovna. Kartáčkem to začíná a za chvíli po mně bude chtít klíče. V hlavě mi naskočil strašidelný scénář:

Stupeň 1: kartáček na zuby (Nevadí, můžete ho kdykoli vyhodit.)

Stupeň 2: pěna na holení (To už je horší, ale hodí se i na nohy.)

Stupeň 3: klíče (Pozor, to je vážné. Konec svobody, konec vybírání, konec ostatním mužům.)

Nechci tu nic. Ani jeho kartáček, ani pěnu na holení a vlastně ani jeho. Zním ho už léta a náš občasný postelový „vztah“ nám bezvadně fungoval. O žádném upgradu jsem ale nepřemýšlela. David je milý – a to je právě ten problém. Je milý až moc. V podstatě si nemáme co říct a kromě postele se nescházíme. Do hospody bych s ním nešla, protože jsem přesvědčená, že po hodině by nám došla řeč. Prostě vím, že není ten pravý. Nedovedu si představit, že bychom spolu žili, měli dítě a ve stáří krmili holuby ve Stromovce.

Ale až se ten pravý objeví, tak mu ten kartáček koupím sama a ráda.

Tajemství nových otců

Helena o smutných koncích bývalých proutníků

Šla jsem na oběd s Adamem. Mým bývalým přítelem, nyní asi jediným člověkem v mém okolí, který má normální život: dům a v něm ženu a rozkošného ročního syna. Doufala jsem, že mi spraví chuť. Že něco takového jako šťastný vztah je možné. Ne že bych neznala dost lidí s dětmi, jejich vztahy ale většinou nějak skřípou. Adam si nikdy nestěžoval. Poté, co jsme se před třemi lety rozešli, jsme zůstali kamarádi. On si pak našel svoji současnou ženu a všechno vypadalo ideálně. Líčil mi, jak je Adéla úžasná: odjela s ním na trek do Himálaje, spala s ním pod stanem i pod širákem a nevadilo jí, že si nemůže týden umýt vlasy. Jezdili na vodu i na lyže. Vařila mu teplé večere, a když jí řekl, že má rád halušky, našla si na internetu echt slovenský recept a ručně na ně strouhala kila brambor. A hlavně: milovala se s ním vždycky, když on chtěl, a nevalil jí ani orální, ani anální sex. Neustále ho chválila, jaký je skvělý milenec, takže Adam byl na vrcholu blaha.

Pak otěhotněla, porodila mu syna (jak jinak než syna – dokonalým mužům se dcery nerodí) a on nadšeně sázel na Facebook fotky své šťastné rodinky: ona se sklání nad postýlkou, on s dítětem v chůvce na břiše. Ona coby kojící madona, on na kolečkových bruslích tlačí kočárek. Prostě idyla.

„Představ si, co je nového?“ vyhrkl na mě u stolu v Colosseu u Anděla, ještě než jsem dosedla. „Už chodíme!“

„Cože?“ nechápala jsem. „Kdo chodí?“

„No přece náš mladej, Adam junior.“

Aha. Spolkla jsem otcovský plurál i příšerný výraz „náš mladej“ a na chvíli se donutila poslouchat řeči o tom, že mít dítě je

to nejúžasnější v životě a že teprve teď pochopil, „o čem je život“.
Pak jsem se zeptala: „A co Adéla?“

„Ale jo, jako matka je skvělá...“ znejistěl Adam.

„A jinak ne?“ podivila jsem se.

„Nooo, abych pravdu řekl, jsem úplně v háji. Už rok jsme spolu nespali.“

Ejhle! Adam? Pamatuju ho jako kluka, pro kterého byl sex jednou z nejdůležitějších věcí v životě.

„Když byla těhotná a bála se, abychom neublížili dítěti, tak jsem to ještě chápal. Vyřešil jsem si to sám... Po šestinedělí se to ale už nedalo vydržet. Udělal jsem večeri, zapálil svíčky, otevřel víno. Říkal jsem si teď, nebo nikdy. Odpálkovala mě, že je unavená a že já si vůbec nedovedu představit, co to je pečovat o kojence. A tak je to teď pořád. Buď je vyčerpaná, nebo ji bolí hlava, nebo má zánět bradavek z kojení. Vždycky se něco najde. Už je to rok...“

Během další hodiny oběda na mě Adam vychrlil všechno. Podstan už nepojedou, protože s dítětem se to prý nedá. Začala mít finanční nároky. Dřív to byla ženská, která za sebe v hospodě zásadně platila sama a domácnost táhli napůl. Teď naráz obrátila. Složenky má platit Adam, protože byt je přece jeho, a on by jí měl koupit auto, protože ona musí syna vozit na hodiny kojeneckého plavání.

Bylo mi ho líto. Domluvili jsme se, že někdy zase zajdeme na oběd, ale bylo mi jasné, že se to asi neuskuteční.

Večer jsem o Adamovi vyprávěla Klaudii.

„A co čekal? Splnil roli rozsévače a už je nanic,“ okomentovala to suše. „Vždyť to bylo jasné od začátku. Chtěla dítě, ale chlapa nepotřebuje. Ona je přesně ten typ, co jakmile porodí dítě, ztratí zájem a nijak se nepřemáhá.“ Muž tu najednou stojí jako zneužitý blbec. V lepším případě mu zbyde aspoň dítě. Kruté? Ale pravdivé. A časté.

Takhle vznikají šťastní tatínci, pro které se už dokonce vžil termín: „noví otcové“. Sedí na pískovišti, nosí dítě v chůvce, přebalují, připravují kašičky, navštěvují internetová fóra, kde diskutují o nejlepší dětské výživě, začnou mluvit v mateřském plurálu, a dokonce svým bývalým přítelkyním oznamují: „Už jsme udělali první krůček.“ Společnost je obdivuje, píšou se o nich články a natáčejí dokumenty.

A často to není nic jiného než z nouze ctnost.

Tenisky, toast a přechod

Helena bojuje s nevděčnými dětmi. A prohrává

Nenávidím pondělky. V práci smršť porad, doma chaos. A odpoledne mě navíc čeká prohlídka na gynekologii. Dávám si věci do kabelky, přemýšlím, jestli mám všechno: materiály na poradu, kapesníky, rtěnku, diktafon... Rychle mažu tousty s máslem a medem, nalévám džus a jdu probudit čtrnáctiletou Viktorii.

„Kde mám kurva tenisky?!“ rozřízne ticho Oliver. Ovládnou vztek, zhluboka se nadechnu a začnu svému sedmnáctiletému synovi vysvětlovat, že nemá mluvit sprostě.

„Nevěděl jsem, že jsi tady,“ oponuje (jako kdybych bývala v pondělí ráno někde jinde než doma). „Tak kde mám teda ty tenisky?“ ptá se umanutě.

„Suší se na balkoně. Vyprala jsem je v pračce. Byly špinavé a taky... no prostě už moc nevoněly,“ řekla jsem mu doufajíc, že ocení moji starost. „No to si snad děláš...“ (to poslední slovo, které mělo s největší pravděpodobností znamenat řitní otvor, raději spolkl). Vyběhl na balkon, serval tenisky ze šňůry a vytřeštěně na ně zíral. „Kde je ta hvězdička, co byla na podrážce? No kde je? To snad není možný! Tys mi zničila moje conversky. Tenisky za dva tácy jsou v...“ (ano, zase to slovo). Chlapec ovšem zapomněl dodat, že ty kecky jsem mu za dva tisíce koupila já.

Napila jsem se džusu, na toust jsem ztratila chuť. Píchlo mě v břicho (že by rakovina ze stresu?). Přemýšlela jsem, kdy se to stalo. Kdy se z mého chlapečka, kterého všichni zbožňovali, stal nesnesitelný spratek. Vybavilo se mi, jak mu bylo nějakých pět, když řekl svému otci, že až vyroste, vezme si mě za ženu. Že mě miluje ze všech holek nejvíc. Smáli jsme se tomu, hladila jsem ho po hebkých vláscích a říkala si, že mám to nejhodnější dítě na

světě. Že není jako ty jiné, cizí děti, co zlobí a jsou nevděčné. Rozvíjeli jsme s exmanželem jeho talent: platili klavír, tenis a hodiny street dance. Nic z toho už nedělá – když přijde ze školy, zamkne se ve svém pokoji a je na počítači. To je ta lepší varianta. Taky někdy nepříjde domů vůbec a odkudsi volá, že se chvilku zdrží a že si rozhodně nemám dělat starosti. Přijde k ránu, je cítit bůhví čím, svalí se do postele, zatáhne závěsy a s tragickým výrazem prohlásí, že je mu strašně blbě a ať ho, proboha, necháme být. Takhle proleží klidně celou neděli.

Volám Klaudii a líčím jí průběh pondělního rána. „Chudinko, to je strašný,“ polituje mě. „Ještě že máš Viktorii. To je tvoje sluníčko. Ona ti to vynahradí, než Olivera jeho pubertácké náladky přejdou,“ chlácholí mě. Ještě se narychlo domlouváme, že to probereme večer u kafe, když se do kuchyně vplíží Viki, zhroutí se na židli, čichne k toustu a prohlásí: „Ten med nějak smrdí, ne? Nemohla bych dostat radši nutelu?“ „Nemohla,“ vybuchnu. „A dejte mi už oba pokoj!“ „Co jéééé?“ protáhne se Viki líně za stolem. „Tobě něco je, že jsi tak nervózní?“ „Od rána vás jen obsluhuju a nic vám není dobrý. Přijdu pozdě do práce, je mi blbě a odpoledne mám jít k doktorovi. To mi je!“

„A nejsi v přechodu? To už čtyřicetiletý bývají, ne?“

„Je mi devětatřicet a v přechodu nejsem.“ Chtělo se mi ji uškrtit. Místo toho jsem musela běžet na záchod. Dostala jsem menstruaci. Musím odvolat gynekologa. To nám ten týden pěkně začíná!